

„ELŐRE“

Szerkeszti: Haraszty Lajos.

A favágó.

— Bizony Isten nem sok érte. Hiszen több mint egy méter.

— Negyvenet kap. Ha akarja csinálja ha nem, nem.

És becsapta a gazdasszony az ajtót.

A favágó megnézi mégegyszer a fát, azután leveszi válláról a fűrész és felállítja a kecskelábat.

Nagyot sóhajt.

Régóta vágyik egy gépre. Ezelőtt két hónappal volt már egy kis pénze, de a gyerek beteg lett, még most is beteg. Megette a pénzt a patika, meg a doktor-nak is fizetni kell. Talán mindig kecskelábon fog fűrészelni, hiszen betevőre is alig jut. Pedig milyen jó volna egy géppel vágni.

Vesz egy hasáb fát, a kecskelábre teszi, a fűrész a közepetájára illeszti, ügyelve hátrafelé húzza, a vont barázdán előretaszítja, és tovább fűrész.

Hej az a gyerek! Már segített is neki, tudta a fát rakni a kamrákba. Az éjjel nagyon beteg volt szegény. Csak felgyógyulna. Jövőre már beadná iskolába is. Hadd legyen belőle külömb ember mint az apja. Még tanító is lehetne. Milyen büszke is lehetne rá, úrnak nevelné a fiát.

Közben önkéntelenül fűrészeli szét a második, a harmadik hasáb fát. A fűrész nyikorog, nehezen jár. Kiveszi a vágásból. A tarisznyából kiveszi az olajos üveget, belemártja a tollat és végig húzza vele a fűrész fogait mindkét oldalon. Azután tovább fűrész.

Az asszonyt is hogy megviselte már a munka, még csak ez a betegség kellett. Bizony megérdemli, hogy megbecsülje öregségére az a fiu. Mennyit kinlódik vele. Egészen elaszott szegény. Még a Hájas Pista felesége is lenézi. Rátartó, mert a télen öltek egy kis disznót. Csak a Jóska felnőjön. Tanító urnak fogják szolítani. Még a Pista felesége is. Az öreg tisztelendővel fog majd mindig beszélgetni. Hogy fog az asszony örülni.

Eközben szétfűrészelte az egész fát. A szorítót egyszer megforgatta a lenfonal körül, hogy a fűrész ne legyen olyan szorosan kifeszítve. A kamrából kihoz egy tőkét, eltompúlt hegyét jobban kifragja, és beveri a földbe.

Nem is vette észre, hogy mikor jött

ki a cseléd. Csak amikor véletlenül felpillantott látta meg a lányt a kecskeláb mellett. Néha felvett egy-egy forgácsot, de titkon őt nézte.

Kiküldték. — gondolja magában, és dühösebben hasítja a fát, — kiküldték, hogy el ne vigyek egy darab fát. Tolvajnak hisznek. Pedig nem loptam, sohasem nyúltam a máséhoz. Azt hiszik a gazdagok, hogy aki szegény, az már tolvaj is.

— Bácsi, bácsi! — riasztotta fel töprengéséből a leány, — Vigyázzon! most is majd a fejembe repült egy darab.

— Hát ne állj az utamba, nem hitalak ide! — mordult vissza.

De azután meggondolta, hogy ez csak cseléd, oda kel neki menni, ahova az asszonya küldi. Ránéz és mondja:

— Na ne félj, nem eszlek meg!

Avval tovább hasítja a fát.

Egészen másképen lesz ha a fiu kitanul. Ő se marad favágónak, tisztos kaputba jár. Ha majd elvesz a fiu egy tisztességes személyt, bizonyosan ad egy kis helyet az apjának, meg az anyjának. Mán hogyne adna. Akkor gyalázza őt bárkifia. Ugy megfelel annak, hogy elmegy a kedve becsületes embert megbántani. — Hej, hogy fog örülni az asszony.

— Mondd meg az asszonyodnak, hogy készen van. — És összehajtotta a kecskelábat.

A gazdasszony kijön és benéz a kamrába.

— Jobban is összerakhatta volna.

— Minden jót kívánok! — Köszön a favágó. A gazdasszony nem köszön, ő pedig markába tartva a negyven krajcárt, összeszedi szerszámait.

— Megyek, — így szól mintegy magához beszélve, — veszek rajta egy kenyeret.

A kapunál szembe jön vele egy beest arcú, sápadt, szegény asszony.

— Azt gondoltad tán, hogy beiszom a pénzt, azért jöttél, — szól hozzá mogorván.

A sápadt asszony ránéz, és halkán, könnyezés nélkül mondja:

— Meghalt a Jóska.

Az ember felemeli fejét, meg búsan lehajtja.

— A Jóska, — mondja érdes hangon.

Szótlanul mennek ki a kapun. Odakint az asszony kezébe teszi a pénzt.

— Vegyél egy koszorút annak a falat gyerekeknek.

Adler Sándor.

Bálban.

*Párok lengnek körbe, sorba,
Egymást hévvel átkarolva,
Mint egy élő rózsza lánc, —
Cseng a nóta, leng a tánc.*

*Míg lebegnek, játszva, futva,
Én merengek félre zugba;
Bánt a fény, a tánc, a dal
Édes áriáival . . .*

*. . . Most felcseng egy régi dallam,
S mintha lomb rezdülne halkán
Mint rég, . . . május éjszakán,
Ott az erdön, künn . . . a fán . . .*

*Már körültem fény s a pompa
Mindén . . . minden elmosódva,
Csak az cseng — a régi dal
S liget áll vad fáival . . .*

*És a dal bús dallamára
Egy pár most is járja, járja,
Itt az erdő rejtekén
Lányka — s ifju, te — meg én . . .*

Dutka Ákos.

Bohéme.

Nagy Andor.

Reggel van. A kis bohém-tanya egyetlen ablakán csak úgy ímmel-ámmal szűrődik be a bágyadt téli napsugár. Endre, az álmaiból most ébredő lírikus már állványra ellőtt találja Lacit, a festőt. Elcsodálkozik.

— Hát te már fönn vagy?

— Meglehetős régen.

— Talán csak nincs kész a „Provansz“?

— De igen.

— Tyűh! akkor már felkelek . . . Búúú de hideg van. Hogy tudtál itt dolgozni? Hisz alighogy ég az a tűz? Ni és hogy esik a hó! . . . Micsoda fehérség! . . .

— Fehérség! De ha alig van egy darab fa.

— Régi nóta! Eladod a „Provansz“-t.

— Igen. És vászon, és festék, és ház-bér, és . . .

— Régi nóta! Nagyon régi nóta! . . . Nem tudom kik lehettek az első festők, talán Ticsián, vagy akárkik, de ezek is biztosan így panaszkodtak . . . És hány-szor megírták már ezt, Homértól kezdve egész Makai Emilig (vagy talán még tovább is)! Szörnyen régi nóta! Egyszerűen eladod a „Provansz“-t és kifizetsz mindent. Aztán kiállítod majd a tárlatra

„Ilus“-t. Addig lesz hitel és akkor majd újra fizetsz.

— Nagyszerű. És mikor fogsz már te fizetni?

— Eh, hagyjuk ezt a prózai dolgot.

— Hát a „Régi nóták“-kal mi van? Mikor jelenik már meg?

— Mikor? . . . Hát mikor fested meg hozzá a címképet? Arra várunk . . .

— Arra? Legközelebb.

— Jó...De mütasd már a „Provansz“-t.

— Nézd.

Endre most figyelemmel nézi a nem egész száraz képet.

— Amellett, hogy nem is jártál Itáliában, hanem a Zugligetben egy napsugaras délután fogamzott meg a lelkedben ennek a képnek az eszméje, hát igazán nagyszerű! Csupa élet, csupa napfény rajta minden . . . Hanem ez a pár itt elől . . . A hölgynek mélabús az arca. A férfi igyekszik őt vidítani. Milyen gyöngéden karolja át . . . Laci! Ez te vagy, ez Ilus!

— Igen . . .

— Látod, én is megénekeltem már. Éppen így.

Bús szemedbe hosszan nézve,

Átöelve, . . . kéz a kézbe

Megyünk együtt Édesem

Szép virágos réteken . . .

— Ugy-e, mintha csak illusztráltam volna a te költeményedet. Mert az én szívemben is ugyanaz az érzés van, mint a tiedben . . .

Endre elmélázva nézi a képet,

— Te!

— Nos?

— Én megtartom ezt a képet, add át. Az az oktalan műkereskedő mit ért ehhez? Neked adom az összes jövedelmét a „Régi nóták“-nak.

— Ne adj semmit. Megtartjuk. Úgy fájtnak is, hogy oda kell adni . . .

— Inkább ne tüzeljünk fázzunk . . . de legyen itt ez a kép . . .

— Itt lesz . . . itt lesz . . .

Mondja Laci remegő hangon. Majd mind a ketten szóltanul állanak és nézik hosszasan a képet. Ezalatt az ajtón halk kopogás hallatszik. A két fiú nem veszi észre. Most erősebben kopognak. Laci, a festő felrebben.

— Tessék . . .

— Én vagyok. Be mehetek? . . . szól kívül egy lány, dallamos hang.

— Ah . . . Ilus, hogyne! jöjjön s mind a ketten egyszerre az ajtóhoz sietnek.

— Jókor jövök... ne haragudjanak...

Közben Ilus bejön a szobába. Egyszerű, kellemes alak. Ajkán gyöngé, örökös mosolylyal. Hosszukás arca kissé

halovány. Nagy sötét szemeiben olyan különös, leírhatatlan tűz lobog. A kezében kosárka van, néhány virágszállal. Amint bejő, egyenesen a kályhához megyen.

— Nagyon hideg van odakünn.

A fiúk az összes fakészletet ráraják a tűzre. Ilus meglátja a félbemaradt képet.

— Milyen hű ez a kép — susogja halkán. — szegény Laci, ügyes fiú . . .

Laci ezalatt fölállítja az állványt a képpel szemben Ilussal. A kép Ilust ábrázolja, amint mosolygó arccal kínálja a virágokat. Mert Ilus virágokat árul; szegény leány. A jó Isten tudja hol nőtt fel. Egyszer csak ide került. Mint egy kicsike bolygócsillag. El-eljár a szegény festő tanyákra és modellt ül. Akárcsak Trilby. Vonzódott ezekhez a bohó-szívű fiukhoz. Ha künn, a kisértő világban elfáradt védekezni, ide menekült. Itt egészen más légkör van. Akik itt tanyáznak azok megértik az ő lelkét, megvigasztalják is . . .

— Sok virágot árult, Ilus? — kérdi Endre megzavarva a csendet.

— Oh hagyja . . . Olyan kevés virágot vesznek! Nem kell senkinek . . . És nincsen pénz . . .

— Miért nem fogadta el attól az úrfitól . . . láttam.

— Hát már maguk is? . . .

És elhallgat. Az ajkát összeszorítja, a szemeiből nagy könnyeseppek gördülnek alá. A festő némán áll, mereven tartja az ecsetet. Endre odamegy hozzá, megfogja a kezét.

— Ne . . . ne sírjon. Hisz láttam, hogy nem fogadta el. . . Az az úfi meglakol. Én mondom Ilus.

— Óh, hisz nagyon sokan vannak olyanok!

— Hát nem fog többé virágot árulni akkor.

— Nem, nem . . . János elvesz engem. Tudja árva ő is. Asztalos ember. Egész nap gyalúl, dolgozik. Aztán azt mondta, hogy szeret . . . én is . . .

Endre elereszti a kezét, szótlanul áll a két fiú. Ilus folytatja, mintegy megához beszélve.

— Olyan kevés a pénzünk! Szegény ő is, nagyon szegény. De nem baj, nem halunk tán meg éhen? . . . Fiúk úgy fázom . . .

A fiúk egymásra néznek. Laci leteszi az ecsetet és előveszi a „Provansz“-t. Ilus fáradtan hunyja le a szemét. Endre gyöngén átkarolja, az ágyra teszi és gondosan betakarja. Laci felveszi a kabátját, (mely egyúttal az Endréé is) és közben susogva szól:

— Elviszem a „Provansz“-t s hozok fát, hogy ne fázzék. A többi pénzt oda adjuk neki. Hátha boldog lesz. Mi nem fogunk majd fázni, ugy-e? Lesz majd vászon is . . .

— Lesz . . . lesz . . .

És halkán, vigyázva kimegy az ajtón, de alighogy kiér, visszafordul.

— Nagyon hideg van odakünn. A tűz elalszik, aztán még megfázik . . .

A kabátját levelet és ráteríti Ilusra, aztán elsiet a képpel. Endre meg leül az asztalhoz, belemélyeszi újjait nagy, borzas hajába és nézi, nézi a fáradt, szunnyadozó Ilust. Még könny is lopódzik a szemébe. Aztán feláll, csöndesen leveszi a szegről a régi kopott hegedűt s elkezd húzni szomorúan, halkán :

Aludj baba, aludjál . . .

És Ilus alszik és mosolyog.

Nem tanultam . . .

*Nem tanultam senkitől dalolni,
Hő dalom önkeblemből fakad ;
Önszívemből élek, nem mint holmi
Máson élő kakukk-fiak.*

*Csak magának dall a természetben
Lelkem : e szilaj, szabad madár,
S mégis belekötök :— ezt s azt szebben
És jobban más rég elmondta már . . .*

*— Nem tehetek arról — istenemre ;
Dalos lelkem arról mit tegyen,
Hogy mindig csak egy maradj örökre
A poézis és a szerelem !*

Haraszty Lajos.

Szent Dávid levele.

Menyország, 1902. február hó.

Tisztelt Kolléga Úr !

Ezen megszólítást ne úgy értse, mintha ön is király volna, mint én, hanem hogy nekem is megjelent egy verskötetem : „Szent Dávid zsoltárai“ címen, a melyet mindenki olvas és önnek is megjelent egy kötete, az igaz, hogy senki sem olvasta el.

Már régen keresem az alkalmat, hogy az emberek rólam alkotott véleményét megváltoztassam.

A mende-mondákból mindenki azt hiszi,

hogy én a párbaj híve vagyok. Pedig az nem áll.

Hát Góliát?! Hangzik mindenfelől.
Góliáttal én nem párbajoztam.

Először: mert Góliát nem Góliát, hanem Klein Jakab, csak a nevét magyarosította meg.

Másodszor: nem volt párbaj, mivel sem segédek, sem orvosok nem voltak; végül nem konflison mentünk és nem a Volfi erdőbe mentünk.

Harmadszor: a j e g y z ő k ö n y v e t egy napilap sem közölte.

Ez utóbbiból világosan kitűnik, hogy nem lehetett igazi párbaj köztem és Góliát, alias Klein Jakab között.

Az igaz, hogy én király voltam, ez egyetlen bűnöm, de különben telivér demokrata családból származom. Atyám egy kis kocsmát birt a Jordán partján árendába, magam pedig abban az időben díjtalan juh-örző gyakornok voltam. Tehát bizonyos, hogy demokratság tekintetében akár magával Vázsonyi Vilmoossal is versenyezhetnék.

Tehát minden erőmmel tiltakozom, hogy bárki is engem a középkor sötétfejjű ritterei közé sorozzon.

Dehogy a doilog annál világosabban álljon az utókor színe előtt, elmondom tehát híven az igazsághoz, mivel én is azt tartom, amit — nem tudom bizonyosan, talán — Mózes mondott: Legyen igazság, vagy vesszen a világ!

Tizenhét esztendő lehettem, midőn egy tutaj kötött ki a Jordán partján, éppen atyám kocsmája előtt. A tutajon egy kóbor szintársulat érkezett. Naponta a „Tarka szinpad“ című tragédiát adták. A darab végén a fent oly gyakran említett Góliát birokra hívta ki Jordán partjának nemzeti ifjúságát.

Apám, akí különben talpig becsületes ember volt, és soha sem öntött a borba vizet, hanem mindig a vízbe bort, mondom apám a Góliát túl-római orráról észrevette, hogy ő is egy a mi népünkben. Megegyezett tehát vele abban, hogy a kocsmában szabad kontója lesz, amíg a trupp ott tartózkodik, ha engedi magát általam a földhöz vágatni. A parittyakővel pedig úgy áll a dolog, hogy az nem volt sem sima, sem parittyakő. Az egészet Góliát találta ki. Az igaz, hogy mindig sirtam egy parittyáért, de apám soha sem vett, mivel félt, hogy beverem az ablakot. Nem mintha sajnálta volna a pénzt, hanem az üveges tót ritkán járt arra, és apám féltette az ablakban függő hőmérőt.

Hogy Góliát nem halt meg, az onnan látszik, hogy a párbaj után egész éjjel a kocsmánkban ivott és minden poharat össze tört. Még pertuk is lettünk. Reggel olyan

kacemjammere volt, hogy a szódavizes üveggel akarta kisubickolni a czizmáját.

Ennyit tartottam szükségesnek az igazság érdekében az utókorral tudatni, mivel emiatt a párbaj miatt még a menyországban sincs nyugtom. Még Szent Péter sem akar velem kezet fogni. Pedig ő sem azért áll a kapuba, hogy vigyázzon a Menyországra, hanem mert nem szabad neki belébb jönni. Nagyon szenvedélyes kártyás az öreg és ami pénzt kipumpol az ujonnan jött lelkektől, mindet elferblizi. A mikor én felkerültem, már jó előre nyujtotta a markát az öreg úr, én belenyomtam — egy régi huszonöt Krajcáróst; Szent Péter azt gondolta hogy koronás, de amikor feltette a pápaszemét és meglátta, utánam kiáltott, — én meg fület mutattam neki.

Demokratikus tisztelettel:

Szent Dávid,

a zsidók királya.

U. i. Küldje pontosabban az „Előret.”

— r. — r.

C S A R N O K.

Mortimer.

Sátánné asszonyág.

(5)

Humoros elbeszélés.

Sáfránné megúnta a dolgot és boszúsan kiáltott közbe:

— És végül egy zsebe, melynek egén a pénznek örökös napfogyatkozása ül. És azt hiszi az úr, hogy mindez elég, hogy Évi kezét megnyerhesse?

— De nagyságos asszonyom . . .

— Aztán tudja az úr, hogy Évi az én leányom?

— Meg vagyok győződve róla . . .

— Aztán tudja az úr, hogy ez a ház, meg mindaz, ami neki gyönyörű keretűl szolgál, egyszer Évié lesz?

— Szavamra, ez ellen nincs semmi kifogásom!

— S azt hiszi az úr, hogy az én lányom egy ilyen léhűtőhöz, egy ilyen cínge-termetű nyápicához feleségül menne?

— De asszonyom . . .

— Egy olyan leány, mint az enyém, kinek termete délceg, mint a pálma, és hajlékony, mint a nádszál . . .

— Ó nagysád . . .

— Kinek az arca üde, mint a rózsa; kinek a szempillantása tüzesebb, mint a napsugár; kinek csókja a menyekbe emel . . .

— Istenemre úgy van . . .

Sáfránné szentimentális hangulatba csapott át :

— En is voltam valaha fiatal.

— Hihetetlen . . .

— Az én tekintetem is hódított valaha ;
tette az én életem levesét is valaha izletessé
a szerelem sáfránya . . .

Ádám úrnak élcelni való kedve támadt :

— Az ám, egész embernyi nagyságú !

Sáfránné tovább folytatta :

— En is voltam valaha szép, olyan
mint a leányom . . .

Ádám úr elnevette magát :

— Igen? Kegyed? Ó Sátánné asszony !

Soha puszkagolyó oly gyorsan még nem repült, mint a mi Ádám barátunk e szóra. Szerencse, hogy elég közel volt a fal, melynek mesze látható nyomokat hagyott a császárkabáton. Aztán megindult Sáfránné asszony ajkáról egy szóár, mely gyilkosabb a lánánál, öldöklőbb a lavinánál. Mert emez fagyaszt, amaz éget, de Sáfránné asszony nyelve egyszerre égetett és fagyasztott is.

— Sátánné asszony! En? — szolt féltelmes hangsúlyozással, mialatt veszedelmesen közelgett :

— Hát kihez van tulajdonképen szerencsém? Hogy mert az úr ide betolakodni? Mi!? Hát ez a kémény mit keres itt a fején, mikor énvelem beszél? Mi!?

Azzal úgy ütötte le hősünk fejéről a cilindert, mintha ott sem lett volna. Aztán megragadta a kezét és a szoba közepéig ráncigálta.

— Hanem azt mondom az úrnak, ha az apja meg nem tanította mósresre, majd megtanítom én !

Az asztalon nyujtózkodott egy fakanál. Sáfránné asszony felkapta és nagy vitézül nekirohana Ádám úrnak.

De Ádám úr sem vette tréfára a dolgot. Nyakába szedte a lábait s olyan gyorsasággal kezdett az asztal körül futni, mintha ő akarta volna megnyerni a berlin-tatai kocsi-verseny első díját. — Sáfránné asszony meg utána. Ezzel megkezdődött a hajsza, melyben hol Ádám úr volt elől, hol Sáfránné asszony hátul. Ez utóbbi közbe-közbe gyakorolta magát az ékesszólásban :

— En Sátánná? En!? No megállj te gézengúz, Lucifer nem hegedült még oly at halandó emberen, mint én fogok ma rajtad, csak kerülj a kezem közé.

De Ádám úr gondoskodott róla, hogy mindenhova jusson, csak oda nem. Azonban már nem bírta volna sokáig; már szinte érezte feje fölött és a hátán suhogni a fakanalat, midőn hirtelen megmentője akadt. Meglátott az asztalon egy ágyterítőt, felkapta és hirtelen megfordúlva rácsavarin-

totta azt Sáfránné fejére ; azzal nem gondolkozott sokat, csak azt nézte, merre van az ajtó.

Évike már azt hitte, hogy sohasem látja többé élve szerelmesét. De örülni sem maradt ideje, mert Ádám úr amint kirohant, kézen ragadta őt és se kérdve, se mondva elkezdte húzni magával. Évike ösztönszerűleg is vele futott. Ádám úr egyenesen Ábelék felé tartott :

— Ábel bácsi, az istenért, mentsen meg !

(Folytatjuk.)

S Z I N H Á Z.

Csepürágók. E hó 24-én volt ennek a bájos és poétikusan bohém operettnek a bemutatója. Egészen csinos kis meséje is van. A melódiák fülbemászó, hangulatos akkordjai elandalítják a lelket, a szívet. — Azt hittem, hogy ilyen operettet már nem is írnak. — *Nyárai* játszott! . . . Azt gondolom, már ennyit is elég volna felemlíteni, hogy a siker felől biztosak legyünk. Az előadás olyan összevágó s minden tekintetben olyan precíz volt, aminőt színházunkban még nem láttunk s talán vidéken sehol sem láthatunk. — Szóljunk *Nyáraitól*, ki nem nagy szerepét minden ízében átérezte s legrejtettebb szépségét is felszínre hozta? Ki a komédiás-élet síró kacajában, keserű édességében maga volt a megtestesült bohém : a nem méltányolt zseni? És a bohóc önfeláldozó lemondásában a legmegrázóbb tragikum? — Hisz ha dicsőítő himnuszt zengetnek róla, s magasztos, fenkölt beszédmegmet a kelet virágaival, trópusaival hímez-ném ki és egy-egy ragyogó csillagot illesz-tenék beléje dísznek, még az is csak durva fővény és kavics lenne az ő istenadta tehetségének fénylő gyémántja mellett!... Nem, én nem vagyok elég merész hogy őt méltassam, hogy őt dicsérjem. — Csak lelkem mélyén érzem, hogy ki ő, — és elcsodálkozom azon, hogy vannak olyanok, kik őt nem tudják megérteni, holott az ő finoman érző lelkülete a kiváltságosabb lények: a poétak legtökösabb gondolatát is megtudja érteni. — Ha ő nem a művészet lenézett munkása, hanem a nagy hazugok közül való volna, tudomást szerezne róla ez egész világ és szolgák ezrei vár-nának fejének intésére, de így : még a legutolsó, embernek csúfolt csúszó-mászó féreg is beleköthet és csak néhány kivá-lasztot ember tud felőle. (L—y.)

Nyárai hét. E hetet joggal nevezhetjük Nyárai hetének, mert egy nap kivételével e héten mindennap játszott. Vasárnap :

Baba; hétfő, kedd : *Csepürágók*; szerda : *Bibliás asszony*; csütörtök : *New-York szépe*; szombat ismét *Csepürágók*. — Bár minden héten ilyen alkalmunk lenne az ő művészetében gyönyörködni.

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Eötvös Károly-nak **Gróf Károlyi Gábor följegyzései** címen 2 kötete jelent meg. Ezen két kötetnek történelmi becene is van az irodalom-történetin kívüli. Kossuth Lajos életét, gondolkozását, érzéseit senki sem írta meg még oly hűséggel és költőiséggel, mint ebben Eötvös. Arra a férfura, aki amellet hogy az ország első ügyvédje, a legkiválóbb politikusok egyike, kitünő szónok, hivatott publicista és a legmagyarabb regényíró, igazán büszke lehet az egész nemzetre.

Csipl-csóka címen egy élclap indul meg városunkban. Egy Silberglanc nevű úr szerkeszti. Sok szerencsét!

Kérjük a kiadókat, hogy a náluk megjelent munkák egy példányát küldjék meg az „Előre“-nek.

Előfizetési felhívás.

Az »*Előre*« első hónapja letelt. Kérjük tehát azon t. előfizetőinket, kiknek febr. hó végén előfizetésük lejárt, — azt megújítani sziveskedjenek, hogy a lap szétküldésénél kellemetlen fennakadás ne történjék. — Akik negyedévre, vagy hosszabb időre fizetnek elő, az előző számokat is megkapják.

Az »*Előre*« hetenként minimum három-negyedévnnyi terjedelemben jut a közönség elé; bár nagyon sajnáljuk, hogy még egy ideig nem engedí előfizetőink száma a nagyobb terjedelmet. Azonban mindent elkövetünk, hogy kis helyen élvezhető és változatost nyujtsunk olvasóinknak.

A szerkesztőség.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratokat nem adunk vissza. —

Berzsenyi kör. Arad. Köszönjük. Valóban elismerés illeti e kört, mert az irodalom- és műpártolást nemcsak üres, de hangzatos szavakban, hanem tetteleg is gyakorolja. — **Juszuf.** Hbn. Meglátszik, hogy nem kezdő munkája. Csak törekedjék a kifejezésekben tömör rövid ségre és a gondolatokban egységre. Várunk öntől en-

nél még jobbat is. — **K. M.** Helyben. Versei még — úgy a gondolatok kifejezését, mint a külső technikát, illetőleg — igen gyengék, bár nem minden tehetségnélküliek. Önnek még sokat kell tanulni, olvasni a nagy lírikusokat és gyakorolni. — **Kond.** Helyben. Öröm töltötte el szívünket, midőn kedves és

bajos levelét elolvastuk. Nem vagyunk szerénytelenek, mikor elismoró szavait köszönettel vesszük, bár a népszerű elsősegtől és teljes kifogástalanságtól még kissé távol allunk; de reméljük, hogy azt is el fogjuk majd érni a t. közönség nagyobb mérvű partfogásával. — Meleghangú versei nem mutatnak éppen a kezdőre, mint ön állítja. Többi dolgozataival is forduljon csak bizalommal hozzánk, mi a legnagyobb szeretettel és figye-

lemmel fogjuk elolvasni s a legjobbat belőle kiválogatni. Azonban inkognitóját fel kell fednie a szerkesztő előtt, aki — ha ön fel nem hatalmazza — kilétét titokban tartja. A közeli viszontlátásig szíves üdvözlöt. — **Szent Dávid** Magyarország. Ha az «Előre»-t nem rendesen méltóztatik megkapni, arról mi nem tehetünk. Tessék a postahivatalnál megreklamálni, ahol e célra külön portómentes levelező-lapok kaphatók.

A kiadóhivatal üzenete:

(Gyűjtőknek 5 előfizető után tiszteletpéldányt adunk. — Hirdetéseket felvesz a kiadó hivatal.)

MEGJELENIK
MINDEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Nagyvárad, Körös-utca 3.

Levelek és előfizetések
— ide címzendők. —

Előfizetési ára:

Egy évre 8 Kor.
Fél évre 4 „
Negyed évre. 2 „
Egy óra 70 fill.
Egy szám 20 fill.

SZENZÁCIÓS ÚJÍTÁS!

Háasz Manó női divatruháza
NAGYVÁRAD.

Főüzlet: Zoldfa-utcán. Póközlet: „Amerikai áruház“ Fő-utca.

Minden vevőnek, aki tíz forint értékűt vásárol, bármely átadott fénykép után egy életnagyságu (60 cm. magas) művésziessen kiállított hű fényképet készít **teljesen ingyen**, még akkor is, ha a bevásárlás apróbb részletekben történik. Csúpán a díszes keretért (passé partou) önköltségemet 1 frt 50 kr. számítom fel. Ezen életnagyságu ingyen fényképet magát, a világ egyetlen műintézete sem képes 10 forinton alul elkészíteni, a legcsekélyebb vásárlásnál pénztáram egy fénykép-bont ad.

A moszkvai

Popoff K. és C. Testvérek cég
világhírű csomagolt theái

csak is ezen véd-
jeggyel jönnek for-
galomba.

☞ Kaphatók minden előkelő üzletben. ☜